

NEZAKET VE ZARAFET İÇİN

MAHREMİYET EĞİTİMİ

PEDAGOG

**Adem
Güneş**

İÇİNDEKİLER

Başlarken.....	9
NEZAKET VE ZARAFET İÇİN MAHREMİYET	15
Duyguların Yönetimi Eğitimi	15
Zarafet ve Nezaket.....	17
Mahremiyet Eğitimi Yanılgısı	19
Cinsel Eğitim mi Mahremiyet Eğitimi mi?.....	23
İstenmeyen gebelik ve bulaşıcı hastalık korkusu	25
Cinsel Eğitim ile Mahremiyet Eğitimi Arasındaki Farklar.....	29
Ergen Çocukların Cinsel Bilgileri	
Nasıl ve Kim Tarafından Verilmelidir?.....	33
RUHSAL İNCELME.....	39
Ruhsal İnceleme Neden Önemlidir?.....	41
Zarafet ve Nezaket Kalıcıdır	43
Zarafet Edinimi Hangi Yaş Döneminde Kolaydır?.....	45
Yeniden Zarafet.....	46
İnsan Hissedebildiği Kadar Yaşar	51
RUHUN KENDİNİ EMNİYETTE HİSSETMESİ.....	55
1. Fiziksel Aura	56
Fiziksel Auranın Yıkılması.....	59
Fiziksel Aura Mesafesi	59
Çocuğu Öperken İzin Almak	64
2. Zihinsel Aura	66
3. Duygusal Aura	70

TEMEL DAVRANIŞ REFLEKSİ KAZANIMI	73
Utanma ve Mahcubiyet	73
Mahremiyet Bilincinin Oluşum Süreci.....	78
Temel Davranış Refleksi Oluşum Süreci.....	78
1. “Bedenim bana aittir” bilinci.....	79
2. “İzin verirsem dokunabilirsin” bilinci	83
3. “Dokunulması yasak olan yerlerim” refleksi.....	85
4. Fiziksel baskıya direnme gücü.....	90
5. “Vücudum görünmemeli” hissi	95
6. “Banyoda çıplak olunmamalı” bilinci	98
7. “Tuvalette benden başkası olmamalı” bilinci	102
8. “Soyunma ve giyinmede yalnızlık” ilkesi	104
9. “İzin verirsem kabul edilirsin” ilkesi	108
10. Akraba-çevre farkındalığı.....	110
11. “Biz” bilincini geliştirme	113
SOSYAL DAVRANIŞ BECERİSİ KAZANIMI	121
1. Öfke Suiistimali Önler	122
Öfke, Sosyal Hayatı Düzenler.....	124
Öfke, Tacizden Korur	124
Çocuk Sosyal Hayatın Provası Evde Yapılır.....	125
Öfkenin Önüne Geçilmeli midir?	126
Öfke Kontrolü	126
2. “Hayır” Diyebilmeyi Öğrenmek	128
BİLİNÇLİ ŞÜPHECİLİK.....	133
Ebeveynin Tedinginliği Çocuğa Yansır	133
Tacizin Şahidi Olmaz	138
Taciz Yaşayan Çocuklardaki Davranış Bozuklukları	141
1. Erkek Çocuk “Maço” Kimlik Benimser	143
2. Kız Çocuk İçre Kapanır	145
3. Erkek Çocuk “Agresif”, Kız Çocuk “Depresif” Olur	148

4. Erkek Çocuk Kızlarla Oynamayı Bırakır 151

Önemli Bir Ayrıntı:

Cinsel tacizle eşcinsel eğilim arasında

bir bağlantı var mı? 153

5. Erkek Çocuk Güç Kazanmak, Kız Çocuk Güçlüye Sığınmak İster 159

6. Kız Çocuk, Yaşından Büyük Davranır 164

7. Geçici Hafıza Kayıpları Yaşanır 165

TACİZ NEDİR? 167

Taciz Nedir? 169

Duygusal Taciz 170

Fiziksel Taciz 170

Taciz İstatistikleri ve Tehlikenin Yakınlığı 170

DOĞRULAR VE YANLIŞLAR 173

1. Tacizciler, genellikle bekâr veya yalnız yaşayan,
problemlili kişilerdir. 173

2. Cinsel tacizde bulunabilecek kişilerin büyük kısmının
kıyafetleri kötüdür, görünüşü anormaldir, ekonomik
durumu zayıftır. 175

3. Tacizciler genelde orta yaşlı kişilerdir. 175

4. Tacizci yaptıklarından pişmanlık duymaz. 176

5. Ceza artarsa, tacizci sayısı azalır. 177

6. Pedagoglar, doktorlar, öğretmenler bir suiistimal varsa
hemen aileyle irtibata geçer. 178

7. İhmal edilmiş ve parçalanmış aile çocukları
potansiyel kurbanlardır. 179

8. Genellikle hedef kız çocuklarıdır. 179

9. Çocuklar zarara uğratıldığını hayal edip gerçekmiş gibi
söyleyebilir. 179

10. Parklar, genel tuvaletler, karanlık yerler,
boş inşaat sahaları riskli bölgelerdir. 180

11. Tacizciler hedef olarak kendini tanımayan
çocukları seçer. 180

12. Bir suiistimalin yaşandığı semtte, olayın tekrar etme ihtimali zayıftır.	181
13. Tacizci, rastgele bir anda, rastgele bir hedefe yönelir.....	181
14. Pornografi tacizi yaygınlaştırır.....	182
15. Tacizci, çocuğu genelde bir kez zarara uğrattır.	183
16. Öz babanın kendi çocuğunu taciz etmesi hemen hemen imkânsızdır.	183
17. Aşırı alkol ve uyuşturucu madde kullanımı suiistimal riskini artırır.	183
18. Taciz, sadece psikolojik bir hastalıktır, fiziksel veya nörolojik bağlantıları yoktur.	184
19. Kişi, uygulamadığı sürece, suiistimal eğilimi taşımasında bir sakınca yoktur.	184
20. Zarara uğratılmış biri tacizci olmaz.....	184
21. Zarara uğratılmış kişi psikolojik destek alarak yaşadıklarını unutabilir.	185

Çocuklukta Yaşanan Suiistimalin Yetişkinlikteki Karşılığı Nedir?186

Soyut-Gerçek İç Çatışması:	186
Somut-Gerçek İç Çatışması.....	188

SON SÖZ..... 189

Başlarken...

Hangi yıldır hatırlamıyorum. Kayseri'de bir arkadaşın misafiriydik. Öğle sıcaklığında buz gibi çaylarımızı yudumlarken yanında misafiri olduğumuz arkadaşımız, "Falanca semtte, filanca isimli yaşlı bir zat yaşar. Bilge kişiliğiyle bölgede tanınır. İlim meclislerinde onun sözleri sıklıkla geçer... Arzu ederseniz, hava kararmadan bu bilge zata ziyarette bulunalım mı?" diye sorduğunda hepimiz, "Hay hay, neden olmasın!" diye karşılık verdik.

Kayseri'nin meşhur bağ evlerinin arasında, tozlu yollarda, düşe kalka yolculuk yaparken yanımızdaki arkadaşımız, bu bilge şahıs hakkında birçok olay anlattı. Yol uzadıkça sohbet koyulaştı. Sohbet koyulaştıkça, merakımız da arttı.

Bir süre sonra aracımız, yeşillikler arasındaki heybetli büyüklüğüne inat, mütevazı bir bağ evinin önünde durdu. Kapı önünde bir aracın durduğunu gören yaşlı zat, asma dallarından yaptığı şadırvanın altında, tahtadan

yapılmış bir sedirden usulca ayağa kalktı ve bahçe kapısından selam veren bizleri, "Buyurun buyurun..." diyerek içeri davet etti. Geçerken uğradığımızı, bir çay içme süresince hal hatır sorup sohbet etmek istediğimizi söyleyince çok memnun oldu.

Yaşlı zat gayet sakin, yılların birikimiyle büyük bir olgunluk ve vakar içinde, bizleri asma dallarının altındaki sedire davet etti. Uzun süren tanışma faslından sonra, söz döndü dolaştı, çocuk terbiyesine geldi.

İçimizden bir arkadaşımız, günümüzde çocuk terbiyesinin ne kadar zor olduğundan bahsetti, ahlaksızlığın ne kadar hızla yayıldığından şikâyetçi oldu.

Yaşlı zat, tüm söylenenleri sakin ve olgun bir tavırla, "Doğru," diye onayladı. Elinde tuttuğu tiryaki bardağından çayını yudumladıktan sonra derin bir nefes aldı, "Sizi tenzih ederim... Kusura bakmazsanız, günümüz anne-babaları hakkında düşüncelerimi arz edeyim," dedi ve konuşmasını sürdürdü. "Günümüz anne-babalarının galiba en büyük sorunu 'çokbilmişlik' ... Bugün anne-babalar maşallah her konuda her şeyi biliyorlar, ama iş, asıl kendi meseleleri olan aile hayatına, çocuk yetiştirmeye gelince çaresiz kalıyorlar. Problemlerin içinden çıkamıyorlar. Annelik nasıl yapılır, babalık nedir bilmiyorlar... Babalar baba gibi değil, anneler de ana gibi değil artık. Öyle olunca toplumda hasta ruhlu yeni bir nesil yetişmeye başladı."

Şırl şırl bir havuzun kenarında sedire dizilmiş bizler, sohbeti can kulağı ile dinliyorduk...

ken bir 'mahremiyet' eğitimi vardı. Eskiler mahremiyet eğitimine hayati derecede önem verirdi. Şimdiki anne-babalara bakıyorum, daha mahremiyetin ne olduğunu bile bilmiyorlar..." dedi ve iç çektikten sonra, "Özetle, anneler çocuklarını bu önemli konuda ihmal ediyorlar," diye ekledi.

Konuyu biraz daha açması için, "Nasıl yani, örnek verir misiniz?" diye bir soru yönelttik kendisine.

Yaşlı zat, "Örneğin günümüz çocuklarını gözlemliyorum, kıyafetlerini değiştirirken çok rahat davranıyorlar. Şu oturduğumuz yere bir çocuk gelse, çocuğun kıyafetleri oyun esnasında kirlenmiş olsa... Annesi, çocuğun kirlenmiş elbiselerini herkesin ortasında çıkarıp üstünü değiştirebilir. Buna alışmış olan çocuk da kıyafetleri üzerinden çıkartılırken hiç utanıp sıkılmaz, mahcup olmaz... Bu çok yanlış. Anne-babalar buna dikkat etmiyor. Çocuklarına mahremiyet bilinci vermiyorlar," dedi.

Yılların tecrübesini bizlerle paylaşan bu yaşlı zatın sözleri zihnimizde tek tek karşılık buluyordu. Konuşma derinleştikçe, mahremiyet eğitimi konusunda anne-babaların nasıl yanlışlar içine olduğunu örneklemeye devam etti:

"Ya da bir başka örnek vereyim size... Çocuk, artık aklı erecek yaşa gelmiş, yani 7-8 yaşlarında, ama bakıyorsunuz 'duş' denen bir fiskiye'nin altında anne-babasıyla kucak kucağa banyo yapıyor. İkisi de çıplak... Olmaz ki böyle, böylesi bir davranış çocuğun kazanacağı mahremiyet duygusu adına bir cinayettir. Çocuk belli bir yaştan sonra anne-babasını kıyafetsiz görmemelidir. İşte böyle yetişen gençler, mahremiyet nedir bilmiyorlar. Mahremiyet hissi öyle bir şeydir ki bir genç kızın iffetli yaşaması için en kıymetli silahıdır. Düşünün ki şu sedirlere

NEZAKET VE ZARAFET İÇİN MAHREMİYET

Duyguların Yönetimi Eğitimi

Her ebeveyn çocuğuna yönelecek incitici bir bakıştan, zarar verici bir tutumdan, şiddetten, tacizden kendisini koruyacak güce erişmesini arzu eder.

Yetişkinlerden çocuğa yönelik olumsuz tutum karşısında çocuğun çaresiz kalması değil, kendini koruyabilecek davranışlar sergileyebilmesi anne babaların en büyük isteğidir.

Çocuğun kendinden büyük birilerine karşı korunaklı durabilmesi, çok da kolay kazanılabilecek bir yetenek değildir.

Çünkü kendisinden hem fizik hem de zekâ olarak güçlü bir yetişkin karşısında çocuğun duygularını yönetebilmesi, "içten gelen bir reaksiyonla" kendisini koruyabilmesi, zarara uğrama riskine rağmen "etken" bir şekilde kendini savunabilmesi ancak o çocuğun iç dünyasında adım adım elde edilecek duygusal yapılanmanın bir sonucudur.

Mahremiyet
Eğitimi

Bundandır ki, Mahremiyet Eğitimi sadece cinsel konuları içeren bir eğitim değil, aynı zamanda çocuğun bütün duygu dünyasını yönetebilmesi eğitimidir.

Mahremiyet Eğitimi, çocuğun bütün yaşamını kolaylaştıran, kendi duygu dünyasını yönetme becerisi elde etmesini sağlayan, kişilik eğitimidir.

Çocuk Mahremiyet Eğitimi sayesinde duygularını “anlamlandırabilir” ve anlamlandırabildiği duyguları yönetme becerisi elde edebilir.

Bu yönüyle Mahremiyet Eğitimi aynı zamanda “duyguların yönetimi” eğitimidir.

Bu duygular cinsel duygular olabileceği gibi aynı zamanda öfke, mahcubiyet, utanma, kıskançlık gibi temel insani duyguların yönetimini de içerir.

Duyguların yönetimi eğitiminde eksik kalmış olan çocukların öfkesine hâkim olamadığını veya kıskançlık hisini yönetemediğini görebildiğimiz gibi böylesi çocuklar cinsel duyguların yönetimini de beceremeyebilir.

Mahremiyet Eğitimi süreci sağlıklı oluşan çocukların aynı zamanda davranışlarının da bir düzen içinde olduğu gözlemlenir. Zira davranışların kökeni duygulardır, duygularını yönetebilen çocuk davranışlarını da yönetebilir...

Davranışları doğal bir düzen içerisinde olan çocuğun dışı yansıttığı görünüm “estetik” bir beden dilidir.

Estetik bir beden ise “nezaket” ve “zarafeti” beraberinde getirir.

cerisini kazandıran, böylece davranışın bir estetiğe dönüştürerek nezaket ve zarafetin kazanıldığı temel eğitimidir.

Zarafet ve Nezaket

Zarafet; ruhun bedende kaygısızca görünür olması halidir. Çocuğun yaşadığı iç huzurun simasına yansımaları, bedeninde görünür olmasıdır.

Böyle bir ruh hali yaşanabilmesi için, iç düzenin sağlanmış olması gerekir. İşte Mahremiyet Eğitimi çocuğun duygu dünyasının düzeni ve iç çatışmalarını yönetebilme becerisi kazandırması açısından bakıldığında, zarafeti oluşturan eğitimin bir parçasıdır.

Duygularını yönetmeyi beceremeyen, kendi iç çatışmalarının ağırlığı altında kalmış kişilerin yüz yapısı gergin, kasları kasılmış, vücut dili estetikten uzaktır.

Zarafet sahibi bir kişinin insan ve eşya ile kurduğu ilişkinin adına "nezaket" denilir.

Vücudu estetik bir yapıya kavuşmuş çocuğun kalem tutuşu, su içişi, bir parça yiyeceği dudaklarına götürüşü, arkadaşı ile tokalaşıp selamlaşması nezaket içindedir...

Böylece iç düzenini elde etmiş ve yönetebilen bir insanın sonuç duygusu insan ve eşya ilişkilerinde nezakettir.

Bu, insan ilişkilerinde kazanılabilecek en üstün yetektir.

Zira kendi duygularının farkındalığını kazanmış kişi başkalarının duygularının farkındalığını da kazanır... Kendi incindiği durumların başkalarını da incitebileceğini fark eder... Kendi duygularının farkındalığına sahip olmayan

Ruh, bedende görünür hale gelmeye başladığında ortaya "zarafet" çıkar.

Mahremiyet
Eğitimi

**Çocuk kendini
emniyette
hissederse;
zarafet
ruhundan
bedenine
yayılır.**

bir kişiden ne nezaket ne de zarafet beklenebilir... Ortaya koyduğu davranışların da içsel değil suni bir zarafet olduğu kısa zamanda ortaya çıkar.

Kendi duygularını fark edebilen kişi başkalarının incinebileceği davranışları da fark edebilir. Sınırlarını ona göre koyar.

Sadece insan ilişkilerinde değil hayvanla kurduğu ilişkide de bir "duyarlılık" hali oluşur... Hayvanla empati kurabilir... Açlık hissi ile miyavlayan bir kediye şefkatle bakabilir, kafeste özgürlüğü kısıtlanmış bir hayvanın daraltısını kendi içinde duyabilir...

Nezaket sahibi bir kişi, sadece canlı varlıklarla değil, eşya ile kurduğu ilişkide de zariftir, incedir... Bir hediyeye paketini saldırarak açmaz, paketin kurdelesini keyifle açar... kâğıdını keyifle çıkarır... eşyaya saygınca davranır... kaldırıp atmaz, ona saygı gösterir...

Bundandır ki, tertip ve düzen alışkanlığı olmayan kişilerin sorunu davranışlarında değil, iç düzenlerindedir. Kendi odasının tertip ve düzeni konusunda onlarca kez ikaz edilmiş bir çocuğun bunu gerçekleştiremiyor olması, o davranışı öğrenememesiyle ilgili değil, o davranışın içsel karşılığının olmamasındandır. İç düzeni olmayan çocukların dış düzeni oturtması oldukça zordur.

Bu bilgiler ışığında bakıldığında, Mahremiyet Eğitimi aşağıdaki kazanımların oluşmasını beraberinde getiren kişilik eğitimidir:

- Duyguların Yönetimi Eğitimi
- Davranışların Yönetimi Eğitimi
- Beden Dilinde Estetik Kazanımı Eğitimi
- Nezaket ve Zarafet Eğitimi

- İlişkilerde Saygınlık Eğitimi
- Cinsel Bilgi Kazanımı Eğitimi

Bu yanı itibari ile toplumumuzda oldukça yaygın bir yanlış anlaşılmanın da altını çizmekte fayda var...

Zira birçok anne baba, Mahremiyet Eğitimi'ni kız ve erkek çocuklarının birbirinden "zorla" ayırt edilmesi, hat-ta birbirleriyle oynamalarının önüne geçilmesi olarak anlamaktadır.

Hâlbuki duygular "zorla" yönetilemez... Hiçbir kalıcı davranış "zorla" oluşturulamaz.

Ebeveynler çocuklarının duygularını yönetmek yerine, onlara kendi duygularını yönetmesini öğretmelidir ki bu; Mahremiyet Eğitimi'dir.

Mahremiyet Eğitimi çocuğu korku ve ürküntü ile bir davranış kalıbına sokmak değildir. Kendi fitratına uygun, özgürce yaşayabilme becerisini kazandıran bir eğitimidir.

Mahremiyet Eğitimi Yanılgısı

Birçok anne baba "El âlem ne der?" kaygısından dolayı çocuklarının çocuksu davranışlarına engel olur.

Çocuksuluğun engellenmesi kendi başına sorunlu bir davranış olduğu gibi, engellenmiş çocuk da sorunlu davranışa yönelir... agresifleşir, hırslanır, saldırganlaşır...

Engellenmişliğin ortaya çıkarttığı bu yıkıcı davranış-larla ebeveynler genelde ceza ve şiddet kullanarak çocuğu yeniden engellemeye çalışırlar.

Ebeveynlerin şiddet eğilimi, kendi çocukluk dene-yimlerinin bir sonucudur.

**Mahremiyet
eğitiminin
amacı çocuğa
“utanç
duygusuyla
çekingenlik
kazandırmak”
değildir.**

Çocukları ile baş edemediklerinde akla gelen ilk çözüm, kendi çocukluk yıllarında kendilerine uygulanan yöntemdir. Aşağılanmışlıklarla engellenmiş çocuklar kendileri ebeveyn olduklarında çocuklarını aşağılayarak onların duygularını ve davranışlarını yönetmeye yeltenirler.

Bu bir ebeveynlik yanılığı olduğu gibi, Mahremiyet Eğitimi'nin en yıkıcı tarafıdır.

Zira çocuğun duygularını “aşağılayarak” denetim altına almaya çalışmak, ona kendi duygularının yönetimini kaybettirir.

Baskı, zorlama ve cezalandırmalar ile duygu ve davranışları kontrol altına alınmış çocukların yetişkinlik yıllarındaki en büyük sorunları kendi duygularını yönetememesidir.

Bir çocuğun başına gelebilecek en büyük kayıp, davranışlarını yönetme becerisini kaybetmesidir.

Bununla birlikte çocuğu yoğun duygusal denetim altında tutarak, ona hâkim bir değersizlik duygusu edindirmeyi ve onun bu his ile çekingen davranışlar sergilemesini birçok yetişkin “Aferin ne kadar da akıllı... ne kadar iyi ahlakı var.” diye tanımlarlar...Hâlbuki böylesi çocuklar, akıllı olduklarından değil, istenmeyen davranışlar sergilediklerinde başlarına gelebilecek olumsuzluğun kaygısı ile akıllı uslu görünüm içindedirler.

Çocuğun kendi yönetmediği hiçbir erdemli davranış, kişiye ahlak kazandırmaz. Böylesi bir hal ancak iç çatışmaları olan insanın oluşmasına nedendir. Kişi yönetemediği istekleri ve iç sesi ile dış baskılar arasındaki suçluluk duygusunu yaşayacaktır. Böylesi kişiler sanki “ikiyüzlülük” suçluluğu içindedirler.

Çocuğu utandırarak, kalabalıklar içinde mahcup edileceği korkusunu yaşatarak kazandırılan hiçbir davranış, çocuğun Mahremiyet Eğitimi'ne kazanç sağlamaz, aksine Mahremiyet Eğitimi'ni yıkar.

Cinsel Eğitim mi Mahremiyet Eğitimi mi?

Çocukların kendilerine yönelebilecek olumsuz bir davranıştan nasıl korunacağı, birçok eğitimcinin öncelikli konusudur. Bir kısım eğitimciler, çocuklara okullarda topluca pratik cinsel eğitim verilirse, onların kendilerini muhtemel bir tacizden koruyabileceklerini düşünüyor. Hâlbuki uygulamalara bakıldığında, "topluca" verilen cinsel eğitim sonrasında çocukların cinsel konulara daha fazla merak duydukları, kendi aralarında cinsel içerikli iletişimleri başlattıkları, internet sitelerinde sıklıkla cinsel içerikli aramalar yaptıkları gözlemlenmektedir. Ayrıca çocukların tacize en çok maruz kaldıkları dönemin 7 yaş öncesi olduğu da düşünülürse, "salt" cinsel eğitimin onları tacizden koruyacağı düşüncesi yetersiz kalır.

Kitabın ilerleyen kısımlarında da izah edileceği üzere, Mahremiyet Eğitimi, Cinsel Eğitim gibi, salt cinsel bilgi içeren bir eğitim değil, çocuğun duygu dünyasını bir bütün olarak ele alan ve her çocuğun kendine has farklılığının olduğunu hesap ederek "birebir" gerçekleşen bir eğitimidir."

Mahremiyet
Eğitimi

***Cinsel
eğitimin fikrî
altyapısı
cinsel
özgürlüktür,
mahremiyet
eğitimininki
sınırlar içinde
kalmaya
teşviktir.***

Bir grup çocuğa aynı ortamda cinsel bilgi vermek, ne taciz olaylarının önlenmesinde ne de çocukların cinsel kimliklerinin sağlıklı şekilde oluşmasında doğru bir yöntemdir.

Zira çocukta cinsel öğrenimin vakti geldiğinde adım adım gerçekleşmesi gerekir. Cinsel kimlik oluşumunda en kritik nokta, çocuğun ruhi ve zihni gelişimi ölçüsünde “çok hassas” ve “bilinmesi gerektiği kadar bilgi” prensibiyle eğitim verilmesidir.

Hâlbuki okullarda ve kalabalık bir grup içinde hangi çocuğun, hangi oranda cinsel bilgiyi sindirebileceği önceden kestirilemez. Her birinin konu hakkında ön bilgisi farklı olacağı gibi, anlatılan konuların hangi çocuğu nasıl etkileyeceği de tahmin edilemez. Verilen bilgiler bir kısım çocukta negatif etki oluşturabilir. Örneğin, birçok gencin, “mastürbasyonun zararları” konulu bilgilendirici toplantılardan sonra, merak edip bu davranışa yönelecekleri unutulmamalıdır.

Grup içinde cinsel eğitimin ikinci olumsuz yanı; böyle bir ortamın çocuğun utanma duygusunu zedelemesidir. Zira cinsellik her çocuğun “özel” dünyasıdır ve bunun “genel”e açılması çocuğun sınırlarını ayarlayamamasına neden olabilir. Ayrıca cinsel eğitimin doğal neticesi olarak; önceden konuşulmasından çekinilen konular artık arkadaş arasında kontrolsüzce konuşulmaya, espilere konu olmaya başlar.

Aileler her ne kadar çocuklarının öğretmen gözetiminde doğru bilgiler aldığını düşünseler de ders çıkışında öğrencilerin kendi arasında cinsel konuları konuşmaya devam edeceği, doğruluğu belli olmayan ve filtreden geçmemiş bilgilerin kontrolsüzce paylaşılacağı unutulmamalıdır.

Bu ve buna benzer onlarca sebep analiz edildiğinde, çocuklara okullarda ve toplu mekânlarda cinsel eğitim verilmesi doğru değildir. Davranış bozukluğu sergileyen gençlerle yapılan terapi görüşmelerinde görülmektedir ki birçok çocuğun kendi sınırlarını gereksiz yere ilk kez aştığı dönem, vaktinden önce ve ihtiyaç olmadığı halde verilen cinsel bilgilerin alındığı dönemdir.

İstenmeyen gebelik ve bulaşıcı hastalık korkusu

İlk kez 1917 yılında Rusya'da uygulanmaya başlayan cinsel eğitimin amacı, istenmeyen gebeliklerin önlenmesiydi. Rusya'da uzunca bir süre cinselliğin yemek, içmek gibi insanın doğal bir ihtiyacı olduğu fikri yayılmıştı zira.

Yani insan nasıl ki yemek yerken, su içerken, uyurken utanmıyorsa cinselliğini yaşarken de utanmaması gerekirdi. Hâlbuki utanma hissi, insanın en doğal hissiydi.

Buna göre daha çocukluk yıllarında insanlar cinsellik konusunda bilgilendirilmeli ve bu, tabu olmaktan çıkarılmalıydı. Bu amaçla Rus gençler okullarda toplanıyor ve bir eğitimci vasıtasıyla cinselliğe ait bütün bilgiler onlara aktarılıyordu. Ancak ilerleyen yıllarda görüldü ki çocuklara verilen cinsel eğitim faydadan çok zarar getirmeye, toplumda yeni problemlerin oluşmasına yol açmaya başladı.

Henüz fizyolojik olarak anneliğe hazır olmayan genç kızlar istenmeyen gebelikler yaşadı ve cinsel özgürlük oldukça hızlı yayılmaya başladı. Bunun üzerine Rusya cinsel eğitim uygulamasına 1940'lı yıllarda son verdi. Yerine de, "Etik ve Estetik" adında bir ders başlattı. Böy-

lece cinselliğın kontrolsüzce yaygınlaşması yerine, “etik” sınırlar çizilmesi esası getirildi.

Rusya bu tecrübeyi yaşarken Avrupa'da da cinsel eğitim gündeme gelmeye başladı. Zira o yıllarda Avrupa'da cinsel yolla bulaşan hastalıklardan korunmak için bir çıkış yolu aranıyordu. Çocuklara okullarda cinsel eğitim verilmesi halinde, bu sorunun önüne geçileceği düşünöldü.